

Križanje krvi

—

© 2026 —

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati bez pisanog dopuštenja nositelja prava.

Napomena: dijelovi teksta nastali su uz pomoć umjetne inteligencije, uz autorsku reviziju.

Sadržaj

1. Krivi Put 1

1. Krivi Put

Sunce je peklo nemilosrdno, prelijevajući zlatne zrake preko vjetrobranskog stakla Markova starog Volva. Ana je sjedila do njega, prsti su joj lagano prelazili preko karte koja je, činilo se, bila više modni dodatak nego stvarna navigacija u eri pametnih telefona. Ali signal je bio nestabilan, a Marko je inzistirao na "starinskom šarmu" njihova puta prema obali.

"Zamisli," rekla je Ana, glasom punim sanjive nježnosti, "kuću s pogledom na more. Veliki prozori, zvuk valova svake večeri." Njezine su oči bile fiksirane na horizont, gdje se cesta stapala s plavetnilom neba. "I možda, za koju godinu, dječja soba. S onim malim mornarskim tapetama koje smo vidjeli u katalogu."

Marko se nasmiješio, stisnuvši joj ruku na mjenjaču. "Zašto samo za koju godinu? Možda već iduće. Treba samo dobiti onaj projekt. Znaš da sam blizu." Njegova je optimistična narav bila motor njihove veze, često je vukao Anu iz njezine prirodne opreznosti. Bio je ambiciozan, pun planova, ponekad previše siguran u svoje procjene, ali Ana je voljela tu njegovu energiju.

Automobil je klizio asfaltom, ostavljajući za sobom miris spaljene gume i daleke obrise civilizacije. Prošli su pokraj nekoliko malih sela, svako sa svojom crkvom i kafićem, ali putokazi su postajali sve rjeđi. Krajolik se mijenjao i postajao je sve divljiji i nepristupačniji. Guste šume borova graničile su s cestom, a obrisi planina nadvijali su se u daljini.

"Jesi siguran da idemo pravim putem, Marko?" Ana je ponovno pogledala kartu, pa na ekran telefona koji je pokazivao samo "Nema signala". "Ovdje nema ništa, samo prazna cesta."

Marko je odmahnuo rukom. "Ma da, sigurno. Ovo je prečac, sjećam se da sam čitao o njemu. Uštedjet ćemo barem pola sata." Njegov je ton bio samouvjeren, ali Ana je primijetila laganu napetost u njegovim ramenima. Prečaci su obično bili rizični, a Marko je bio sklon riskirati kada je želio pokazati da je u pravu.

Ubrzo su naišli na odvojak. Uska, makadamska cesta, gotovo nevidljiva,

uranjala je u gustu šumu. Nije bilo putokaza. Samo stari, napukli kameni stup, obrastao mahovinom, koji je nekada možda nosio neko ime, ali sada je bio nijem.

"Evo ga," reče Marko, smanjujući brzinu i skrećući oštro udesno. Prašina se digla za automobilom, obavijajući ih u smeđi oblak. "Vidiš? Prečac."

Cesta je bila loša, puna rupa i oštrog kamenja. Grane drveća grebale su se o bočne strane Volva, ostavljajući tragove na sjajnoj boji. Signal je potpuno nestao, a Ana je osjetila kako je obuzima nelagoda. Šuma je postajala sve gušća, drveće se nadvijalo poput tamnih, prijetećih silueta, a sunčeva svjetlost jedva da je prodirala kroz krošnje. Tišina je bila duboka, povremeni šum vjetra kroz lišće jedini prekid.

"Nije mi ovo dobar osjećaj, Marko," šapnula je Ana, prateći pogledom sjenke koje su plesale po cesti. "Mislim da smo se izgubili."

Marko se namrštio. "Ne govori gluposti, Ana. Samo je malo lošiji put. Proći ćemo mi to." Pokušavao je zvučati uvjerljivo, ali Ana je primijetila da je pojačao stisak na volanu.

Vožnja se činila beskrajnom. Vrijeme je prolazilo sporo, mjereći se samo drhtanjem automobila i nervoznim pogledima koje su izmjenjivali. Napokon, nakon onoga što se činilo kao vječnost, šuma se počela prorjeđivati. Pred njima se otvorila dolina, a u središtu nje, stisnuto između strmih brda, stajalo je selo. Nekoliko starih, oronulih kuća s crvenim krovovima, mala crkva s dotrajalim zvonikom i nekoliko staja. Nije bilo ni traga modernom životu, samo tišina i prašina.

"Evo ga!" Marko je izdahnuo s olakšanjem. "Nisam pogriješio."

Ali u tom trenutku, dok je Marko ubrzavao, Volvo je iznenada zatrzao. Čulo se metalno struganje, a zatim glasno "Puf!" Automobil je snažno poskočio, a zatim se zakašljao i ugasio. Motor je utihnuo, ostavljajući ih u potpunoj tišini, prekinutoj samo zujanjem zrikavaca i Aninim ubrzanim disanjem.

Marko je pokušao ponovno upaliti, ali motor je samo mlitavo prokašljao. Okrenuo je ključ nekoliko puta, svaki put s jednakim neuspjehom. Frustracija mu je prekrila lice.

"Ne, ne, ne!" promrmljao je, udarajući šakom o volan. "Sad još i to!"

Ana je pogledala kroz prozor. Stajali su na samom ulazu u selo. Nekoliko kuća bilo je dovoljno blizu da se vide detalji: napukle fasade, prozori bez zavjesa, osušeno cvijeće u loncima. Nije bilo ljudi, nije bilo kretanja. Samo nepomična, teška tišina.

"Što ćemo sada?" upitala je Ana, glasom koji je jedva prepoznala kao svoj. Osjećala je kako joj se hladnoća širi tijelom, unatoč vrućini.

Marko je otvorio vrata i izašao. Sagnuo se, zavirivši ispod automobila. "Izgleda da je nešto puklo. Ne razumijem se u to. Trebat će nam vučna služba." Osvrnuo se oko sebe. "Ili barem signal za mobitel."

Nije ga bilo. Ni traga. Bili su nasukani. U potpunoj izolaciji.

Dok su stajali pored pokvarenog automobila, osjećajući kako ih obuzima sve veća panika, iz jedne od obližnjih kuća se začulo škripanje drvenih vrata. Iz tame ulaznih vrata izašao je starac. Bio je pogrbljen, lica duboko izbrazdanog borama, a na glavi je imao staru, izblijedjelu kapu. U ruci je nosio štap od orahovine. Hodao je polako, ali ravnomjerno, a oči su mu bile bistre i prodorne, promatrajući ih.

"Problemi, djeco?" upitao je starac, a njegov glas je bio dubok i hrapav, kao da dolazi iz davnih vremena. Prišao im je, a na licu mu se razvukao osmijeh koji nije dosezao do očiju. Bio je to osmijeh dobrodošlice, ali Ana je osjetila kako joj se koža ježi.

"Da, gospodine," rekao je Marko, pokušavajući zvučati pristojno unatoč uznemirenosti. "Automobil nam se pokvario. Nemamo signala. Ne znamo što ćemo."

Starac je pogledao automobil, a zatim ih oboje. Njegov je pogled bio dug i procjenjivački, kao da ih mjeri, od glave do pete. "Ah, to vam je tako s tim novim strojevima. Ne drže se. Nema veze. Niste prvi. Došli ste u nezgodan trenutak, ali Bog je velik. Ne brinite. Ovdje u selu svatko svakome pomaže."

Pružio je ruku prema Marku. "Ja sam Stjepan. Glava obitelji Galić. Dođite sa mnom. Ne možete tu stajati. Noć će pasti. Imam ja dobru kuću, i moji će vas primiti. Bit ćete na sigurnom. A sutra ćemo vidjeti za automobil. Nema tu problema, samo malo strpljenja."

Ana i Marko su se pogledali. Nisu imali izbora. Bili su izolirani, bez pomoći, a noć se spuštala. Stjepanova ponuda, koliko god se činila neobičnom, bila je

jedini izlaz.

"Hvala vam, gospodine Stjepane," rekla je Ana, pokušavajući sakriti drhtaj u glasu. "Cijenimo to."

Starac se ponovno blago osmjehnuo, a bore oko njegovih očiju produbile su se. "Nema na čemu, dijete. Nema na čemu. Bit ćete dobro. Dođite."

Okrenuo se i polako krenuo prema unutrašnjosti sela, a Ana i Marko su ga, bez riječi, slijedili. Automobil su ostavili iza sebe, poput napuštene ljuske. Sunce je tonulo iza brda, bacajući duge, sablasne sjene po prašnjavoj cesti. Zrak je bio sve hladniji, a u tišini sela, Ana je osjetila kako se u njoj budi predosjećaj nečeg duboko, duboko pogrešnog. Nisu znali, ali bili su zakoračili u svijet iz kojeg možda nema povratka.